

Daniel Timariu

Daniel Timariu
Tenebre. Labirintul

Copyright © Daniel Timariu
Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TIMARIU, DANIEL

Tenebre. Labirintul/Daniel Timariu

Tritonic, 2017

ISBN: 978-606-749-282-8

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: MICHAEL HAULICĂ

Editor: BOGDAN HLIB

Comanda nr. 250/noiembrie 2017

Bun de tipar: noiembrie 2017

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului,
este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

TENE BRE. LA BI RI NTUL

Colecție coordonată de Michael Haulică

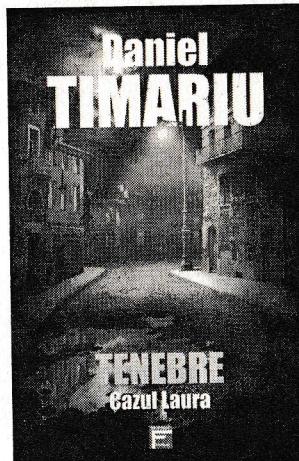
Daniel Timariu (n. 1972) a absolvit Facultatea de Electrotehnică a Universității Politehnice Timișoara. Locuiește în Timișoara și lucrează în domeniul IT.

A debutat cu povestirea SF „Bucla finală” în revista *Ficțiuni.ro*, în 2014. A publicat articole și povestiri în revistele *Helion*, *Gazeta SF*, *Revista de Suspans și locuri*. Pentru povestirea „În ochiul schimbării” a fost nominalizat la premiile RomCon 2017, categoria Cea mai bună povestire.

Volume publicate: *Amețeli postlumice* (Eurostampa, 2016) – Premiul RomCon 2017 pentru cel mai bun volum de povestiri și nominalizare la premiile AntareSFest 2017, categoria Debut; *Fete în roșu și alte povestiri polițiste* (Tritonic, 2016); *Tenebre. Cazul Laura* (Tritonic, 2017); *Domino* (în colaborare cu Lucian-Dragoș Bogdan, Teodora Matei, Anamaria Ionescu și Bogdan Hrib, Tritonic, 2017).

Este prezent cu povestiri și în volumele: *Noir de București* (o antologie de Bogdan Hrib, 2017), volumul colectiv *Exit Plus* (2017) și *Povestiri cu Dragoni* (o antologie de Michael Haulică, 2017).

De același autor:

1. Alex	7
2. Penbels	12
3. Otis	21
4. Laura	30
5. Qiqirn	32
6. Thumi	37
7. Mazikeen	44
8. Alex	53
9. Amanda	57
10. Zalmozis	60
11. Zurazis	67
12. Wiink	72
13. Farkaș	79
14. Maze	86
15. Diolizis	94
16. Pavel Chinezu	99
17. Sânziana	104

Cuprins

18. Iris	111
19. Laura	117
20. Asag	118
21. Știma	124
22. Alex	132
22. Laura	137
23. Asag	139
24. Aura	145
25. Farkaș	152
26. Galilahi	158
27. Gerezis	164
28. Marius și Sorin	171
29. Laura	173
30. Alex	179
31. Luhna	184
32. Aura	188
33. Maze	194
34. Penbels	200
35. Otis	203
36. Alex	209

1. Alex

Pendulam între a mă trezi și a rămâne întins în fotoliul decolorat de vreme, cu mâna dreaptă atârnând peste cotieră, dezmirând cu degetele o sticlă de whisky. Aveam în față ochilor chipul Laurei, aşa cum o cunoscusem acum 30 de ani, într-o seară fierbinte de august. Qiqirn, dulăul iadului, scâncea în somn, tresăltând din când în când de parcă era fugărit de o ceată de țărani nervoși cu furci și topoare. De afară veneau zgomotele serii, filtrate de cireșii plantați în fața casei. Mai degrabă se auzeau foșnetele frunzelor decât sirenele orașului sau poate că vuietul și vaietul ce formau mici vârtejuri pe străzile înguste ale periferiei deveniseră fundalul existenței noastre și nu mai puteam distinge ce e cu adevărat natural și ce nu e. Sau poate că nu era așa. Altfel nu-mi explic cum un scâncet al lui Qiqirn mi-a provocat un salt în memorie, de parcă nu visam, ci chiar participam, oarecum distant, la filmul tinereții mele.

M-am scuturat de amintiri și am ridicat la piept sticla, pe jumătate goală. De afară începuse să intre și aer rece. Îl simteam cum trece prietenos peste pielea acoperită de sudore. În cameră era un miros greu, de stătut, de putreziciune, un iz de câine nespălat. Qiqirn visa în continuare sau poate doar se prefăcea. Avea respirația regulată și îi vedeam mușchii de sub pielea galbenă cum încep să se trezească la viață.

— E vremea să o luăm din loc, i-am spus, cuprins brusc de un entuziasm călător.

M-am prăbușit obosit aproape imediat. Nici câinele nu schițase vreun gest și am avut o clipă impresia că doar gândisem, o formă de prelungire a visului, și nu vorbisem cu glas tare. Așa că mi-am reglat glasul cu o dușcă de băutură ce-mi stârnii suncurile gastrice, amărându-mi gura.

— E vremea să ne întindem oasele. Să ne bucurăm tălpile. Să ne răcorim frunțile.

Nu eram prea convingător. Qiqirn, ca un bulgăre de soare vărsat pe covorul plin de ambalaje mototolite, respira prelung, răspândind căldură ca un radiator într-o zi de iarnă. Ar fi trebuit să-mi încâlzească picioarele, și poate chiar asta făcea, dar acum era musai să ne ridicăm și să ne facem drum spre un alt loc, mai puțin puturos și cu mâncare sățioasă.

L-am împins delicat cu piciorul și m-am ridicat nesigur. Categoric, ascultați-mă pe mine, nu e indicat să bei o sticlă și apoi încă una, fără să mănânci, fără să dormi, pentru ca apoi să te ridici și să strigi precum îi era sortit lui Lazăr: umblă! Lucrurile nu stăteau deloc aşa simplu, iar umblatul e și el un fel de filosofie la purtător, precum monocul sau turbanul de jumătate de metru.

Dar am început să umblu. În drum spre frigidere am pornit laptopul, apoi am dat drumul la cafetieră și într-un final am scos câteva ouă și o rămășiță de slănină, groasă și rozalie, primită în dar de la un client mulțumit. Am mai căutat și altele, dar fie erau acoperite de un strat subțire de mucegai, fie păreau a fi decedat a doua oară. Când mi-am îndreptat spatele și am dat înapoi, aproape să mă împiedic de dulău.

— Drace!

Eram încă prea slăbit pentru a începe o ceartă cu glas tare, așa că am continuat să-l injur în gând, transmițându-i telepatic un suvoi de sentimente și gânduri pestrițe. După

figura apatică nu părea a fi sensibilizat de opiniile mele. Îi era foame, poate mai abitir decât mie. Am căutat și prin cămară, legume sau fructe. Am găsit cartofi, morcovi și ceapă roșie. Mai aveam din belșug usturoi și, culmea arheologiei de cămară, trei dovleci de supermarket. Am strâns totul și l-am lăsat pe Qiqirn să-și vadă de ale lui, în timp ce eu am făcut rapid un duș.

Înviatorat și cu o cană uriașă de cafea în mâna am accesat știrile locale. Pe *deBanat* trona poza unei mașini făcute ferfenită. Titlul, scris cu un font de cel puțin 24 pixeli, parcă striga la mine: „Al treilea accident cu victime în doar 24 de ore!” Apoi, scris mai mărunțit: „Pasagerii celei de a doua mașini sunt de negăsit.” Am deschis emailurile și, așa cum mă așteptam, unul mi-a atras privirea imediat, mai ales că începea prea protocolar, fără obișnuitul „bună”, „salut” sau „ciao”!

Domnule Anghel,

Ne-am întâlnit de câteva ori pe holurile primăriei. Păreați dezorientat, iar eu, cu multă bunăvoieță, v-am indicat camera corectă. Birocracia, am înțeles atunci, nu este punctul dumneavoastră forte! Ah, nici nu știți cătă bucurie îmi face să ajut oamenii aflați la ananghie. Culoarele primăriei formează labirinturi cu locuri neștiute și capcane surprinzătoare. Cunosc mici birouri ferite de ochiul indiscret al șefilor, locuri bântuite de funcționari aproape fantomatici, prezенți doar la salariu și la ședințele festive. Mai cunosc și colțisoare niciodată atinse de matură! Acolo încă se mai văd urmele meșterilor care au construit clădirea și micii pași ai şobolanilor din urmă cu un secol.

Dar să lăsăm amintirile. Spre deosebire de dumneavoastră, domnule Anghel, eu îi cunosc toate cotloanele prea puțin înțelese,

secretele ascunse în spatele unor foi semnate și stampilate, fețele hâde și pline de rimel. V-am atins atunci, în treacăt, cotul dezvelit. Erați într-o cămașă cu mâneci scurte și nu ați simțit nimic, sau poate ați crezut că o furnică rătăcită vă umblă pe piele. Nu vă faceți mustrări de conștiință, nimeni, niciodată, nu a simțit atingerea mea, nu mai mult ca o părere. Sunt, atunci când vreau, invizibilă, ca o pală de vânt într-un uragan, ca o frunză într-o pădure, ca un fir de nisip pe țărmul unui ocean.

Ați răsuflat ușurat și v-ați îndepărtat cu pași lungi și fără regrete. Vă mirați că vă spun asta? Când v-am atins, toate amintirile dumneavoastră au fost și ale mele. Pentru scurt timp, ca un album răsfoit în grabă. Am văzut atunci ființe despre care nu știam că există! Satiri cu coarne răsucite, goblini veseli, demoni infiorători, vârcolaci umblând ca niște umbre, strigoi miroșind a putreziciune, vrăjitoare inteligente. și nimfe, multe nimfe. Frumoase, adorabile, încântătoare.

Iertați-mi cutezanța. Vreau să-mi faceți cunoștință cu toți acești minunați prieteni. Vreau să-i cunosc, aşa cum vă cunosc și pe dumneavoastră. Vreau să ne împrietenim și să petrecem împreună seri memorabile în Crâșma Satirilor, alături de Otis, bunul dumneavoastră prieten, și de Qiqirn, cel ce v-a jurat credință până la moarte!

Vă aștept cu nerăbdare.

A dumneavoastră,

Mazikeen

Cred că aveam o figură completdezorientată. Am citit încă o dată, atent la nuanțe, curios la detalii. O epistolă misteroasă pe care nu știam cum să o interpretez.

— Ce părere ai?

Qiqirn, simțindu-mi frământarea, se îndepărtașe încet și acum mă fixa dintr-un colț al încăperii. Nu trebuise să citească și el, fusese suficient să-mi asculte gândurile.

— Îmi dau seama că te află într-un impas, figura ta de om mahmur seamănă cu un șlap pufos decolorat de soare. Încașii numeau asta figură-de-prost, însă eu nu îndrăznesc să-ți spun aşa, măcar că altă expresie mai potrivită nu s-a inventat.

Frumoase cuvinte ale unui prieten de nădejde!

— Demonul îți spune destul de clar că i s-au aprins călcâiele după tine și că dorește să te posede. Ușoara ironie și aluzia la surioarele Priscilla sunt doar praf în ochi.

— Hm.

Era și greu să scormonesc după un răspuns mai potrivit. Cafeaua întârzia să-și facă efectul, iar eu mai aveam de citit și alte emailuri. Totuși, orice citem, după un timp mintea revine la scrisoarea femeii din primărie.

— Demon ai spus?

M-am întors să-l privesc mai atent. Dulăul își făcea toaleta, ignorându-mă.

— Ce să caute un demon ziua-n amiaza mare, în primărie? Doar nu umbra după vreo aprobare?! Sau depunea actele pentru niște coarne noi și mai mari? Sau poate voia să deschidă un salon de coafat cozi de demoni?

Binedispu de propriile-mi glume, am revenit asupra mesajului.

— Zice că m-a întâlnit de mai multe ori, ba chiar m-a și atins. Nu prea înțeleg ce vrea să spună. și de dacă m-a atins? Mare brânză, eu mă ating zilnic și nu sunt impresionat. Apoi, că mi-a văzut amintirile. Asta e ciudat.

— Mai ciudat e că demonul nu pare a fi din Lumea Tenebrelor.

Am pufnit superior cu atâta putere, încât am reușit să vărs o parte din cafea pe tastatură.

— Nu, pe naiba. Și iarăși îți zic: de unde și până unde ar fi demon? Tu nu vezi contradicția, câine păduchios? Dacă e demon, face parte din Lumea Tenebrelor, e o ființă din acea lume, aşa cum noi suntem din Lumea Oamenilor. Mă rog, în fine, eu.

Qiqirn își vedea mai departe de toaletare.

— Așadar e o femeie, un om.

Am rămas pe gânduri citind câteva titluri din ziar. Sirienii se măcelăreau unii pe alții cu mare frenzie. Azi-noapte ci neva, posibil chiar guvernul lor, aruncase cu bombe chimice, omorând câteva zeci de oamenii în chinuri. Oameni? Oare chiar erau oamenii acolo sau demonii ieșiseră să se distreze?

— O femeie cu puteri extrasenzoriale, am completat eu. A simțit ceva, a văzut ceva, dar nu foarte clar. Și a aruncat nada.

Dinspre dulăul iadului se auzea doar lipătitul dizgrațios al limbii peste blană și alte locuri. Am tras tastatura mai aproape și, încercând să feresc tastele umede și lipicioase de la cafea vărsată, am tastat în browser: Mazikeen. Am citit din ce în ce mai mirat. Fie aveam în față o păcăleală de amator, fie Qiqirn chiar avea dreptate. Înclinam spre a doua ipoteză.

— Qiqirn, drac împielită, azi mergem la primărie. Trebuie să vedem ce e cu acest demon și de ce ne minte.

2. Penbels

Luna tocmai ce apărea de după blocuri. Mahmureala îmi jucase obișnuită festă, transformând ziua în noapte și noaptea în zi. Respectiv dimineața în seară. Totuși un lucru bun

trebuia consemnat, reușisem să mă smulg din strâmtoarea caldă și bolnăvicioasă a casei din Prințul Turcesc. Eram pe străzi fără vreun scop precis, mergând paralel cu Begheul spre centru. Trebuia să-mi repet tot la trei pași că primăria este închisă și că, în schimb, birturile sunt deschise amatorilor de tării. Cățiva pași mergeam mai sprinten, apoi gândurile negre îmi făceau din nou umbră, obligându-mă să-mi readuc aminte cine sunt și ce caut. Mazikeen cu ciudatul ei mesaj. Un demon invizibil? O demoniță. Oare de ce Otis nu mi-a spus nimic de ea?

„Poate că nu ai întrebat, poate că nu era cazul.”

Gândisem cu voce tare, cum îmi spunea deseori Qiqirn.

„Ar fi trebuit să-mi spună. Știe că în fiecare an îmi reînnosc permisul de detectiv, că plătesc taxe și impozite, că... în fine, ca orice om, am drum pe la primărie.”

„Care era probabilitatea să dai peste un demon?“

„Aceeasi cu cea de a da peste locul unde-și are culcușul Știma Casei.“

Qiqirn îmi arăta reflecția lunii în apa leneșă a canalului.

„Sau de a pași pe lună“, am completat eu, brusc cuprins de un simțământ poetic.

„E lună plină“, îmi atrase atenția dulăul. „Poate ar fi bine să grăbim pașii?“

Lună plină, m-am gândit atunci, încercând să-mi amintesc de când nu mă mai întâlnisem cu Farkaș, șeful vârcolacilor. Să tot fie câteva luni. Da, trei luni, exact cât au trecut de la moartea definitivă a Laurei. Amintirea ei m-a făcut să mă împiedic și să-mi readuc aminte de ce nu mai ieșisem de atâta amar de timp din casă. Laura mă obseda încă. Ea și neputința mea de a-i schimba destinul. Murise pentru ca eu să pot trăi, dacă viață se poate numi ceea ce făceam eu zi de zi. O rutină

înforătoare. Zi, noapte. Mâncat, băut, dormit. Frământări, urlete, violență. Mahmureală. Poate că chemarea acestui demon de care nimeni nu părea a ști prea multe era ceea ce-mi trebuia ca să rup rutina zilnică. Și dacă tot ieșisem din casă:

— Știi ce? i-am spus dulăului, oprindu-mă brusc spre nemulțumirea unor patinatori pe rotile. Hai la primărie.

Qiqirn se oprișe și el, politicos, cum îi era felul, lăsând loc celor ce se plimbau în răcoarea plăcută a serii, evitând să mă privească, evitând până și să vorbească telepatic. Privirea de câine abătut se învioră o clipă, apoi, lăsându-și capul pe o parte și ciulind urechile, a hămătit la mine scurt și viguros:

— Amice, avem nevoie de o bere și de un sfat bun. Nu pleci la vânătoare fără să știi cu cine ai de-a face!

— Otis.

— Dacă știi pe altcineva, sunt ochi și urechi.

Și chiar era. Am ridicat din umeri.

— Foarte bine, rahat galben, o bere nu strică nimănui.

Am pornit revigorat de gândul unei beri aburinde. În minte mi se roteau cuvintele din scrisoarea primită de la cea care-și zicea Mazikeen. Se roteau și se roteau, ca niște pui la rotisor, cu diferența că nu aveau același miros amețitor. Totuși, nu mă lăsau indiferent, cuvintele demoniței ascun-deau promisiuni, arătau, fără să dezvelească, lumini și umbre însoțite de acea senzație dulce-amară care te încearcă atunci când auzi în mijlocul noptii o șoaptă sub pat. Să te uiți, să nu te uiți? Parcă ar fi ceva, parcă nu e nimic. Un ceva inexistent, fără îndoială. Dar dacă totuși...?

Ziua era mai complicat de intrat în primărie însotit de Qiqirn. Cât o fi el de magic, tot un câine rămâne, iar instituțiile publice au o ciudată alergie la orice fel de animal, mai puțin la cel politic, pe care-l și adăpostesc cu mare evlavie.

„Ziua nu te pot lua și pe tine. Și dacă, aşa cum spui tu, avem de-a face cu un demon, voi avea nevoie de ajutorul tău.”

Iată o ghicitoare pentru o seară blândă, cu bere, cu mici, cu cântece, deja salivam.

Otis sprijinea ca de obicei tăblia mesei, având între dinții mari, de țap bătrân, muștiucul unei narghilea violet. Era înconjurat de ucenici behăitori. Serbau ceva, altfel nu-mi explic veselia generală, care nu a coborât în intensitate nici măcar când goblinii au dat ochii cu Qiqirn, inamicul lor declarat.

Am ridicat mâna în semn de salut, încercând un fel de slalom printre cheflii, mai numerosi ca de obicei.

— Alex, omule! Bine ai venit!

Cel care mă scutura de pantaloni, aproape smulgându-i de pe mine, era Wiink, un flăcău goblin, roșcat și neastămpărat. Am dat să mă îndepărtez de el, dar nu am putut. Goblinii sunt ființe mici, Wiink era privit ca înalt printre ai lui, dar abia dacă-mi trecea de genunchi.

— Salut, salut. Ești tare vesel în seara asta.

— Ai picat la țanc, omule!

— Aha, văd că te-ai îndrăgostit de nădragii mei.

Era surescitat și, bănuiesc, bine afumat. Așa e la petreceri când aterizezi după ce ai început. Toți sunt beți și se dis-trează, numai tu stai ca un popândău în mijlocul drumului, incapabil să le urmărești logica vorbelor. Trebuie să bei un pic, ca să intre în atmosferă. Eu eram mai uscat ca un tăciune în iad.

Am încercat să mă scutur de el, ca de un scaiete roșcat și puțind a bere.

— Dă-mi voie, te rog. Mă așteaptă jupân Otis.

— Te așteaptă, cum dracu'! explodă micul goblin

însoțindu-și înjurătura cu un puternic hohot de râs. Noi, și arătă către întreaga sală, noi toți te aşteptăm!

Deodată, în fața ochilor, înveșmântată într-o rochie ca de prințesă, apărută micuța Penbels Fastfuel. Era cu adevărat cea mai frumoasă irlandeză de pe pământurile bănățene de până atunci și de atunci până la sfârșitul lumii. Amin! Se legăna din miclele ei șolduri, aruncând zâmbete în stânga și în dreapta. Se îndrepta în felul asta șerpitor spre mine și fără să vreau mi-am aranjat părul și mi-am îndreptat cămașa. Qiqirn s-a dat un metru mai în spate și s-a culcat pe burtă, făcându-se cât putea el de mic. Îi cunoșteam figura de pudel răsfățat cu trecere la ființele candide și feminine.

— Penbels, am spus când ea a fost suficient de aproape, făcând o mică reverență.

— Am crezut că nu mai vii.

Am înghițit în sec. Ceva nu se legă. Oare despre ce era vorba?

— Cum să nu vin? Sunt aici.

A zâmbit, nu fără a mă sfredeli cu privirea ei albastră, căre-mi crease atâtea probleme în trecut. A ridicat o mână și flăcăul Wiink a prins-o cu dragoste. Qiqirn mi-a transmis telepatic un chicot obraznic și brusc m-am luminat. Era petrecerea de logodnă. Oh, Alex, mi-am plâns atunci de milă, cum se face că niciodată nu eşti la curent cu nouătile? Oare, ca fost prezumтив soț, ce trebuia să fac? Cadouri nu am adus, nici măcar un buchet de flori.

De parcă pe față mi se citea toată agitația interioară, și probabil că asta se și întâmpla, Penbels m-a scutit de efort.

— Îți mulțumesc pentru cadoul trimis, colierul este superb.

I-am admirat gâtul ca de păpușă. Pe pielea albă cu pistriui abia vizibili se vedea un colier strălucitor cu pietre roșii. Am observat că se asortau cu rochia, cu pantofii și, cu brățara

și, puteam bănuia, cu cerceii, prea mici pentru a-i vedea. Ce puteam spune?

— Mă bucur că-ți plac!

A zâmbit, s-a întors pe călcâie și a dispărut după faldurile perdelei dinspre bar. Ca de obicei, micuța reușea să mă năucească. Nu doar pe mine. Un oftat profund a urcat din pieptul lui Wiink, rămas cu privirea plină de adorație spre locul unde dispăruse mica irlandeză. Am ridicat din umeri, căutând un sprijin de la Qiqirn. Mă îndoiam că el fusese intermedianul meu, probabil că Otis.

— Omule, reuși să spună goblinul, nu știi cum de ai putut renunța la o asemenea frumusețe. Și crede-mă că te-am tot cercetat, nu știi ce a văzut ea la tine. Urât ești, om ești și mai ai și un prieten absolut nefrecventabil.

Sinceritatea goblinului dădea în clopot.

— Mulțumesc de complimente, sper că nu mai ai altele, altfel va trebui să te rog să nu mă mai linguești atât, mă simt copleșit.

Nu la vorbele mele îi era lui mintea. Farmecile fetei de goblin încă nu se risipiseră.

— Jupâni! te-au numit nașul nostru, așa că vreau, nu vreau, trebuie să fiu sincer cu tine.

— Ah! Ce naiba?

Iată o mică moștră a bine-cunoscutei mele rapidități de reacție în situații neprevăzute. Ce să mai, mintea îmi fugăea atât de iute încât mă temeam pentru integritatea Crâșmei. Eram atât de plin de vorbe de duh, că poeții sughițau în somn și înțeleptii sădeau modești sub umbra smochinilor.

— Aääää...

Și tot aşa. Puteam fi foarte inventiv în astfel de situații. Noroc cu Qiqirn, bunul dulău sud-american, care cu pricere